

in.ihned.cz/sport

dno jedné temné sluje není skoro vidět, jen někde dole se leskne vodní hladina malého jezírka. Skoby zatlučené ve stěně dávají tušit, že tady už se občas někdo spouští po laně. Quido ujišťuje, že je to docela jednoduchá skluzavka a že dole v bazénu – jak se také malým jezírkům v kaňonech říká – je dostatečná hloubka. Pak usazuje prvního z canyonistů na okraj strže a pouští ho dolů. Žuchnutí do vody se ozve po docela dlouhé době. Většina účastníků dopadá do vody jako pytel, málokdo je schopen udržet Quidem doporučenou polohu: pokrčená kolena a ruce, které by podle něj nejspíš mohly přijít cestou dolů kolem ostrých skal k úhoně, pevně sevřené mezi nohama. Nakonec se postupně všichni vynoří, málokdo však se šťastným výrazem z právě prožitého adrenalinového zážitku.

Roklí dvě hodiny nebo dvanáct

Canyoningové dobrodružství trvá podle obtížnosti – ta je daná nejen záludnostmi terénu, ale i množstvím protékající vody – minimálně dvě hodiny, maximálně dvanáct. Za tu kratší a nenáročnou zaplatí zájemce něco málo přes padesát eur, za celodenní a hodně obtížnou až o čtyřicet víc. Na nějaké občerstvení přitom není ani pomyšlení. Jednak

není dost dobře možné něco s sebou brát, jednak je v případě žízně vody – a hodně kvalitní – kolem víc než dost.

Cesta Palvicem pokračuje dál téměř kolmými skalními stěnami. Quido rozbaluje batoh a vytahuje lano. Tady už není možné skočit, protože další jezírko je za skalním ohybem v hloubce dobrých dvaceti metrů. Ke slovu tak přicházejí poutka a mačky. Slaňování po slizké rezavé stěně, po níž stéká voda, není nic jednoduchého. Stejně jako udržet rozpažené ruce, které při každém podklouznutí podvědomě chňapají po provazu. Quido nahoře povoluje lano a spouští jednoho po druhém dolů. Tam přichází skok odhadem tak osmimetrový. Většina canyonistů už přišla na to, že náraz o hladinu výstroj a boty dokonale ztlumí. Opět chvilka oddechu na hladině a možnost rychle si sdělit nejčerstvější dojmy. Poslední žuchnutí do vody patří už tradičně Quidovi, což je signál k další cestě.

Přichází její zlatý hřeb. Ve chvíli, kdy se zdá, že kaňon už každou chvíli musí vyústit v údolí, ukáže se, že dolů ještě vede více než čtyřicetimetrová příkrá skalní stěna. Při větší vodě tu Palvico musí vytvořit docela slušný vodopád. Průvodce důrazně připomíná, že u ústí kaňonu se každý musí připoutat k ukotveným železným řetězům, protože podklouznutí by tu mohlo být osudné. Nakonec se ukáže, že díky lanu, dostatečnému odstupu od ostrých skalních výčnělků a možnosti nedívat se do hloubky pod sebou se dá slaňovat – spíš sesmýkat – až dolů do posledního jezírka.

Cesta kaňonem trvala tři hodiny. Ani se to nezdálo. Při vysvlékání z neoprenů a další výstroje někteří teprve ucítí šrámy, které mají většinou na rukou, jeden dokonce na čele. Zbývá dát sušit boty a pustit se do pikniku. ●

JIRÍ JARŠ

SPORTOVNÍ MOŽNOSTI

- Severní část Lago di Garda, největšího jezera v Itálii, je příležitostí hlavně pro vyzna-vače plachtění a windsurfin-gu. Zárukou je vítr zvaný ora, který se železnou pravidelností vane každý den od jihu k severu, vždy od pozdního rána do pozdního odpoledne. Surfaři tu mají rezervováno několik pláží a je tu pro ně celkem největší specializovaných center.
- Trentino nabízí také spoustu stezek pro kola, zvláště horská, dokonce je možné sem na kole přijet, neboť jedna z nich vede od Gardského jezera kolem řeky Adiže až nahoru k Brenneru. Úsek na území provincie měří 82 km a výškový rozdíl činí jen 45 m. Trasy, kterých je dohromady kolem 200 km, přecházejí od pouhých 67 m n. m. až do dvou tisíc na vrcholcích Dolomit. Kdo zrovna nemá chuť vypustit při krkolomných stoupáních v sedle kola duši, jistě vezme zavděk náhorními ploši-

nami. Nenáročná a zcela bezpečná je např. i stezka v okolí vesnice Dro, pole, sady a vinice mezi Rivou a Arcem nebo cesta podél jezera Garda spojující Torbole s Rivou. Náročnější kolaři určitě s chutí vyrazí do svahů hory Tremalzo, na Monte Baldo nebo Monte Velo, případně do údolí Tenno. Desítky nejnáročnějších tratí, kterým se tady říká mýtická stoupání, vede přes hlavní horské průsmyky Dolomit a vybíral je dvojnásobný vítěz Giro d'Italia Gilberto Simoni.

● Osm set stezek a 5000 km po všech údolích a svazích hor – taková je trekingová nabídka v Trentinu. Vyniká mezi nimi Evropská stezka E5 vedoucí od jezera Costanza až k Jaderskému moři. V úseku procházejícím Trentinem skýtá nejhezčí část – údolí Cembra s hliněnými pyramidami poblíž městečka Segonzano, přes údolí Mocheni až k náhorní plošině Luserna.

FOTO: DEBORA-ALEXANDR PRINC

CO OCHUTNAT

Trentinská kuchyně si zakládá na tradici. Převažují jídla připravená z místních, především horských zdrojů, jako je zvěřina, houby, ryby, ale i ovoce, zelenina nebo med, k tomu vynikající uzeniny (klobásy, špek – vliv severnějších sousedů z Jižních Tyrol neboli Horní Adiže), sýry (proslulý alpský casolet), případně zdejší specialita připomínající horší časy – kukuřičná kaše polenta, jež se výjimečně připravuje i z brambor. Trentino je kvůli téměř třem stovkám jezer nazýváno malým Finskem, takže pstruh na různé způsoby je tu běžně na jídelním lístku

a kromě něj i štika, plotice, lín nebo okoun. Tradiční pochoutkou je sisam, malé jezerní rybky, osmažené a poté na týden uložené s osmaženou cibulí, solí, pepřem a octem. Také maso se tu připravuje originálním způsobem, výjimečně i tak, že ho lze konzumovat i syrové. Příkladem je carne salada, plátky krájené z hovězí kýty opražené česnekem, jalovcovými bobulemi, bobkovým listem, černým pepřem, rozmarýnem a solí. Všudypřítomný je panenský gardský olivový olej, pyšníci se zákonem chráněným jménem a místem původu.

